

stellen. Ze moet niet terug-appen.’

‘Waarom stuur je haar geen kattenmeme?’ stelde Wu voor.
‘Die vindt iedereen leuk.’

Jaycee keek Wu met iets samengeknepen ogen aan. Arlo had al duizend keer zo’n vernietigende blik van zijn zus gekregen en wist dat hij die gewoon moest negeren, maar hij merkte wel dat Wu zich er ongemakkelijk door voelde. Arlo beseftte dat hij moest opletten dat er geen spanning tussen Wu en zijn zus ontstond. Ze hadden nog een lange reis voor de boeg.

‘Ik app wel dat ik mijn oplader niet kan vinden,’ zei Jaycee.
‘Als ik dan niet reageer, denkt ze dat mijn batterij leeg is.’

Arlo moest toegeven dat dat slim bedacht was. Zijn zus had hier duidelijk ervaring mee. Hij had zich erover verbaasd dat Jaycee hun moeder wijs had weten te maken dat ze bij een vriendin ging logeren om samen aan een werkstuk voor school te kunnen werken.

Arlo was benieuwd hoeveel andere onware verhalen Jaycee in de loop der jaren had verteld. Hij voelde zich opeens rot omdat hij zijn moeder niet eerlijk had verteld wat hij dit weekend ging doen. Strikt genomen was het niet eens een leugen, hield hij zichzelf voor. De Blauwe Patrouille ging echt bij de rivier kamperen en de nieuwe kookbranders uitproberen. Maar Arlo Finch zou er niet bij zijn. En Henry Wu ook niet. Als alles goed ging, zaten zij dan, samen met zijn zus, aan de andere kant van de wereld.

Zodra Jaycees berichtje verstuurd en aangekomen was, zette ze haar telefoon uit. Arlo, Wu en Jaycee deden hun rugzak om en namen afscheid van de patrouille.

‘Vergeet niet om je even te melden als jullie terug zijn,’ zei Indra.

I

EEN DOODGEWOON KAMPEERWEEKEND

Strikt genomen was het niet eens een leugen.

De Blauwe Patrouille wilde écht de nieuwe kookbranders uitproberen. Aan het eind van de maand zou de jaarlijkse kookwedstrijd van de afdeling Pine Mountain worden gehouden. De Groene Patrouille had de afgelopen drie keer de Gouden Spork gewonnen, dus als de Blauwe Patrouille kans wilde maken om dit jaar te winnen, zou die de recepten toch met het echte kookgerei moeten oefenen.

‘Maar waarom moet dat bij de rivier gebeuren?’ vroeg Indra. ‘Kunnen we het niet gewoon bij iemand in de tuin doen? Dat is het eerste wat ze zullen vragen.’

Ze, dat waren hun ouders. De Blauwe Patrouille moest een excuus hebben om uit te leggen waarom er een extra kampeerweekend moest worden gehouden – een kampeerweekend voor alleen hun patrouille, waarbij geen volwassenen of andere Rangers welkom waren.

‘We kunnen zeggen dat we de omstandigheden in de echte wereld moeten nabootsen,’ zei Wu. ‘Dat is geloofwaardig.’

Daar was Connor het mee eens. ‘Maar je moet ook iets zeggen over het verbod op open vuur. Want dan snappen ze waarom het dit jaar anders is dan andere jaren.’ Na een

uitzonderlijk droge zomer had de boswachterij verboden dat er in de bergen van Colorado nog kampvuren werden gestookt, en dat betekende dat alle patrouilles van die piepkleine kookbranders op butaangas moesten gebruiken. Met beperkte brandstof en maar twee pitten werd koken op zo'n gasje een stuk ingewikkelder.

'Maar dat verklaart nog niet waarom we het kampeerweekend aan de rivier moeten houden,' zei Julie Delgado. 'Dat gaan onze ouders zeker vragen.' Jonas, haar tweelingbroer, dacht er net zo over.

'De rivier is de enige kampeerplek waar we vanuit de stad lopend naartoe kunnen,' zei Wu. 'Dus dan hoeft niemand ons met de auto te brengen. En als er iets gebeurt, kunnen we gewoon teruglopen.'

Arlo Finch schudde zijn hoofd. 'We moeten er niet eens over beginnen dat er iets verkeerd kan gaan. Daar worden ze maar zenuwachtig van. Het moet een doodgewoon kampeerweekend lijken.'

In werkelijkheid was het verre van doodgewoon.

De plannen die de Blauwe Patrouille voor deze eerste zaterdag in september had gemaakt, waren uiterst gevaarlijk. Er kwamen bedrog, onderhandelingen, mystieke voorwerpen en een reis van tienduizend kilometer bij kijken. Het kon op wel honderd manieren verkeerd gaan.

Maar Arlo Finch was ervan overtuigd dat dit hun enige kans was.

Het oorspronkelijke stadje Pine Mountain was honderd jaar geleden door een vloedstroom verwoest, en er waren alleen puin en spookverhalen van overgebleven. Toen de Blauwe Patrouille die zaterdagochtend naast de Big Stevens-rivier

zijn tenten opzette, zou je niet denken dat zo'n klein riviertje zo'n verschrikkelijke ravage kon aanrichten. Het water stond lager dan ze ooit gezien hadden, en aan de rotsblokken die bloot waren komen te liggen kleefde opgedroogde modder. Over de ondiepe, slijmerige waterplassen schoten insecten heen en weer.

'Het stinkt,' verkondigde Julie, die wel vaker open deuren intrapte. Jonas en zij zetten hun tent zo ver mogelijk van het water op. Het zomerkamp was drie maanden geleden, en Arlo, Wu en Indra hadden de tweeling al die tijd nauwgezet bij alle plannen betrokken, zodat ze niet al te erg van streek zouden raken wanneer zich bovennatuurlijke gevaren voordeden, wat onvermijdelijk was. Ze dachten niet dat ze weer met een feeks of een trol te maken zouden krijgen, maar je wist maar nooit.

Connor en Indra zetten hoedes rond het kampement neer, als onderdeel van de voorbereidingen. Indra had bijna haar insigne Hoedes voor Beginners gehaald, maar moest nog wel oefenen met hoe ze de stenen moest verzamelen en hoe ze die moest opstapelen om het kampement tegen boosaardige en schadelijke geesten te beschermen.

Bestonden er maar hoedes om mensen weg te houden, dacht Arlo. Dat was een van de grootste vraagtekens in hun plan: wat doen we als er iemand komt en vragen gaat stellen?

Door de droge zomer en het verbod op kampvuren waren er veel minder toeristen die herfstbladeren kwamen bewonderen, en dat betekende dat de Blauwe Patrouille zich geen zorgen hoefde te maken over nieuwsgierige mensen van buiten. Hun grootste angst was dat een van hun ouders zou besluiten om even langs te komen, bijvoorbeeld om als verrassing koekjes langs te brengen. Ook Diana Velasquez,

die de commandant van de afdeling was, kon besluiten om eens een kijkje bij de patrouille te gaan nemen.

Connor had gezegd dat ze zich geen zorgen moesten maken, dat ze wel iets zouden verzinnen als er iemand langskwam. Arlo moest er maar op vertrouwen dat zijn vrienden de situatie aan zouden kunnen, want zelf zou hij er niet bij zijn.

Hij controleerde nog één keer of alles in zijn rugzak zat, met onder andere twee waterflessen, vier proteïnerepen, een doosje waterbestendige lucifers, een aluminium nooddeken – en een bowlingbal, beplakt met ducttape. Als je naging hoe vol de rugzak was, voelde hij verrassend licht.

Zijn Rangers-kompas en het geestmes hield hij in zijn zak. Die moest hij bij de hand houden, wist hij.

‘Er komt iemand aan!’ riep Wu op fluisterton, en hij wees naar een gestalte die vanaf de weg de heuvel af liep. Iedereen stond meteen strak van de spanning, tot ze zeker wisten dat het degene was die ze verwachtten.

Arlo keek op zijn horloge: 9.19 uur. Zijn zus was vroeg. Ze was anders nóóit vroeg.

Het was vreemd om Jaycee in buitensportkleden te zien. Normaal gesproken droeg ze legerkistjes en een zwart sweatshirt van de drumband van haar school, maar die dag had ze heuse wandelkleden aan, inclusief een fleecjack.

‘Wat staan we hier nou?’ zei Jaycee. ‘Kom, we gaan het doen.’

Arlo vond dat ze zich op z’n minst wel even aan de andere patrouilleleden had kunnen voorstellen, maar vermoedde dat zijn zus net zo zenuwachtig was als hijzelf.

‘Stuur mama nog één berichtje,’ zei Arlo. ‘Maar geen vraag

‘En niet doodgaan,’ voegde Julie eraan toe.

Arlo keek naar Wu. ‘Je hóéft niet mee, hè, dat weet je.’ Wu had een belangrijke rol gespeeld bij het organiseren van deze expeditie, maar het was uiteindelijk niet zĳn missie. Arlo zou het zijn vriend niet kwalijk hebben genomen als hij toch liever in Pine Mountain wilde blijven.

‘Je denkt toch niet dat ik dit aan mijn neus voorbij laat gaan, hè?’ Wu wees met zijn wandelstok naar het bos. ‘Kom op, we gaan!’

DE STAD VAN DE VERLOREN DINGEN

De Lange Wouden liepen overal naartoe. Dat was een van de eerste dingen die Arlo had geleerd toen hij, nu bijna een jaar geleden, in Pine Mountain was komen wonen.

Indra en Wu hadden uitgelegd dat de Lange Wouden niet tot de normale wereld behoorden, maar er wel op duizenden afzonderlijke plekken over de hele aardbol mee verbonden waren. Later had Arlo gehoord dat Connor en zijn nichtje als kind de Wouden in waren gelokt. Dat nichtje, Riëlle, was uiteindelijk bij de mysterieuze Gruizels gaan wonen, en Connor was op honderden kilometers van het bos, in Canada, weer opgedoken. De vreemde geografie van de Lange Wouden hield in dat afstanden daar anders werkten. Na een paar uur lopen kon je bijvoorbeeld aan de andere kant van de wereld uitkomen.

Daar hoopte Arlo op. Maar eerst moest hij erachter zien te komen waar hij precies naartoe ging.

Toen Arlo samen met Wu en Jaycee vertrok en de patrouille achterliet op de oever van het sijpelende riviertje, zag hij duidelijk voor zich waar ze als eerste naartoe gingen: de Afgebroken Brug. Van alle plekken waar hij in de Wouden geweest was, voelde de brug het meest vertrouwd. Hij had

er afgelopen zomer (en nog een zomer, dertig jaar geleden) vele uren doorgebracht.

Een van de redenen waarom ze het kampeerterrein van Old Pine Mountain gekozen hadden, was dat dat maar tien minuten van een betrouwbare toegang tot de Lange Wouden af lag. Om er te komen moesten ze eerst de rivier oversteken, en dan nog een keer.

‘Waarom zijn we niet gewoon aan de andere kant gebleven?’ vroeg Jaycee, die geïrriteerd was omdat haar schoenen nu al nat waren doordat ze door het water had moeten plonzen.

‘Zo werkt het niet,’ zei Wu.

‘Maar nu lopen we terug naar waar we begonnen zijn!’

‘We zitten op het goede pad,’ zei Arlo. ‘Vertrouw mij nou maar.’

Hoewel de Lange Wouden overal naartoe liepen, was het nog niet eenvoudig om erachter te komen hoe je van punt A naar punt B moest. De locaties in de Wouden waren niet op een kaart aan te geven, en de ingangs- en uitgangswegen ook niet. Je moest op je gevoel navigeren.

Aanvankelijk was Arlo afgegaan op de subtiele trillingen van zijn Rangers-kompas, maar naarmate hij er meer ervaring mee kreeg, merkte hij dat hij zijn route puur intuïtief koos. Waar Arlo zich in de Lange Wouden ook bevond, hij kon zich altijd een bekende plek voor de geest halen, zoals hun huis of eetcafé De Gouden Pan, en dan voelde hij waar dat was. En dan was het verder gewoon een kwestie van die kant op lopen.

Nou ja, voor hém dan. Het was wel duidelijk dat Arlo griezelig goed in staat was om de paden van de Lange Wouden te vinden en te volgen. Net als Riëlle was hij een twubbel,

met twee verschillende kleuren ogen, en zat er binnen in hem een geest gevangen. Door deze dubbelheid kon hij heel goed de weg in de Wouden vinden, beter dan welke Ranger die hij ooit ontmoet had ook – op de gemene Hadryn na. En Hadryn was nu een gevangene van de Gruizels.

Even verderop lag een reusachtige kei, beschenen door een straal zonlicht. Het leek wel een stenen walvis, begroeid met korstmos. Arlo stak zijn hand in een smalle spleet van de kei en trok zich omhoog, waarbij hij telkens een steuntje voor zijn voeten zocht.

‘Kunnen we er niet gewoon omheen lopen?’ vroeg Jaycee.

‘Nee, zo werkt het...’ Wu verstijfde helemaal toen hij Jaycees ijzige blik zag en maakte zijn zin maar liever niet af.

Arlo begreep wel waarom Jaycee in de war en geïrriteerd was. Ze was gewend aan een normale wereld met drumbands en centrale examens. Alles aan de Lange Wouden was onlogisch, tot je het met je eigen ogen meemaakte.

‘We moeten daar naar boven,’ zei hij maar gewoon.

Jaycee zette haar voet in de spleet en hees zich omhoog. Arlo pakte haar hand en hielp haar bij het laatste stukje. Toen ze boven op de rots stonden, fluisterde zijn zus: ‘Wauw.’

Wauw, inderdaad. Ze stonden helemaal niet op een kei, maar op een van de gevallen stenen vlak bij de Afgebroken Brug, een reusachtig bouwsel dat zich uitstreckte tot halverwege een verticale kloof waarvan Arlo vermoedde dat hij geen bodem had.

Wu kwam achter hen aan geklauterd. Hij was hier al eerder geweest, maar het was nog steeds indrukwekkend als je het weer voor het eerst zag.

‘Zachtjes praten,’ fluisterde Arlo tegen Jaycee. ‘Er woont een trol onder de brug.’

‘Dat is niet het enige uitgehongerde schepsel dat je hier zult vinden,’ klonk een stem vanaf de voet van de steen. Ze keken over de rand, en daar zagen ze een mannetje met een enorme snor staan, lekker ontspannen op een zonnig plekje, dat net het laatste beetje vlees van het karkas van een zojuist gedode vogel stond te knagen.

Het was Vos.

‘Ik dacht: laat ik maar wat eten,’ zei hij, terwijl hij zijn vingers aflikte. ‘Het kan zomaar mijn laatste maaltijd zijn.’

Vos liep zo snel weg dat ze hem bijna niet bijhielden, en ook zijn ingewikkelde zinnen konden ze amper volgen, waarin hij zichzelf steeds leek tegen te spreken.

‘Er bestaan geen geesten in deze Wouden die jullie naar de plek zouden brengen waar ik jullie naartoe breng, tenzij ze er zelf ook naartoe zijn gebracht,’ zei hij. ‘Het wemelt er van de stropers, handelaren en nog erger tuig, en dat is dan ook de reden waarom ik jullie maar een klein stukje te ver breng, maar wel zo dichtbij dat het voor mij veel te ver is.’

Zes weken geleden, toen Jaycee weer thuis was na een bezoek aan hun vader, had Arlo Vos gevraagd of hij hem wilde helpen een pad door de Lange Wouden te zoeken. De bestemming? Een bos midden in de stad Guangzhou, in China.

Daar woonde Arlo’s vader nu alweer vier jaar, sinds hij uit de Verenigde Staten was gevlucht, nadat hij er door de federale overheid van was beschuldigd dat hij allerlei computermisdrijven had gepleegd. Nu was hun vader voortvluchtig. Als hij het land per vliegtuig of schip probeerde binnen te komen, zou hij onmiddellijk worden gearresteerd.

Maar Arlo vermoedde dat hij zijn vader wel via de Lange

Wouden het land binnen kon smokkelen – de Lange Wouden liepen immers overal naartoe. Het probleem was alleen dat Arlo nog nooit in precies dat bos in Guangzhou was geweest en er dus geen connectie mee had. Geen connectie, geen gevoel. Geen gevoel, geen pad.

Vos had gezegd dat hij hen ook niet naar Guangzhou kon brengen – hij had maar een heel beperkte kennis van de normale wereld. ‘Maar ik ken wel een plek die alle plekken kent. Ik heb gehoord dat ze een atlas hebben waar alle wegen op staan om de Wouden in en weer uit te komen.’

Arlo kon zich niet voorstellen dat dat waar was. Hij wist zeker dat er geen landkaart van de Lange Wouden gemaakt kon worden. Vos zei dat hij niet wist hoe de atlas werkte, maar hij was ervan overtuigd dat hij echt bestond. ‘Die stroopers en handelaren kunnen hem op de een of andere manier gebruiken om uit te zoeken waar ze naartoe gaan.’

Als er een manier bestond om via de Lange Wouden in Guangzhou te komen, dan maakten ze met die atlas de beste kans.

‘Hoe ver is het nog?’ vroeg Wu, die een beetje hijgde.

Vos bleef abrupt staan en wiebelde met zijn neus. Toen liet hij zich opeens op de grond vallen en gebaarde dat zij dat ook moesten doen. Zelfs in zijn mensengedaante bewoog Vos zich als het kleine roofdier dat hij was.

Arlo volgde Vos’ spitse vinger en zag in de verte twee gestalten die zich min of meer evenwijdig aan hen voortbewogen. Hij keek naar Wu, die zijn verrekijker al tevoorschijn had gehaald.

‘Het zijn twee mannen,’ fluisterde Wu. ‘Jagers misschien?’ Hij gaf de verrekijker aan Arlo.

Het leken inderdaad mensen: twee potige kerels in ca-

mouflagepak, allebei met een grote rugzak om. Ze waren met elkaar aan het praten, maar het was te ver weg, zodat Arlo niet kon verstaan wat ze zeiden, en zelfs niet kon horen of ze wel Engels spraken.

‘Zijn het stropers?’ fluisterde hij tegen Vos. Stropers vingen bosgeesten, die ze dan voor goud en andere kostbaarheden aan de Gruizels verkochten.

‘Als het stropers waren, zouden ze kooien bij zich hebben,’ fluisterde Vos terug. ‘Ik denk eerder dat het handelaren zijn die iets smokkelen – drugs, geld, goud. Gevaarlijk werk voor gevaarlijke mannen. Die man die jij Hadryn noemt, heeft vast zulk werk gedaan. Je kunt heel veel verdienen als je bereid bent risico’s te nemen.’

De twee mannen waren bijna uit het zicht verdwenen. Ze hadden Arlo en zijn vrienden niet gezien. Ze stonden op en vervolgden hun pad.

‘Zijn wij smokkelaars?’ vroeg Wu. ‘Wij proberen jouw vader het land weer in te smokkelen.’

‘Daar hebben we een goede reden voor,’ zei Arlo. ‘Dat is het verschil.’

Vos glimlachte en schudde zijn hoofd. ‘Mensen denken altijd dat ze ergens een goede reden voor hebben.’

Nadat ze nog een uur hadden gelopen, rook Arlo rook. Het was geen kampvuur. De geur die de wind meevoerde, rook een beetje naar olie en zwavel, als de dieselgenerator achter Mitch’ garage.

‘We zijn er bijna, hè?’ vroeg Arlo aan Vos.

‘Ik geloof van wel,’ zei Vos. ‘Mijn haren gaan overeind staan van deze plek. De vorige keer dat ik hier was, was ik nog maar een welpje.’

‘Bent u gevangengenomen?’

Vos knikte. ‘Ze gebruikten eekhoorns als lokaas. Daar heb ik altijd al een zwak voor gehad.’

‘Hoe bent u dan ontsnapt?’ vroeg Wu.

‘Scherpe tanden en dikke vingers. Ik beet. Ze lieten de kooi vallen. Die ging open en toen heb ik het op een lopen gezet. Ik had me voorgenomen nooit meer terug te komen.’

Het terrein liep omhoog en ze zagen dat ze op een klif stonden vanwaar ze konden zien waar de rook vandaan kwam.

Onder hen lag een bouwvallige stad die het hele dal vulde, en uit wel honderd schoorstenen kringelden dunne rook-slierten omhoog. Zo’n stad had Arlo nog nooit gezien: een lukrake verzameling gebouwen uit alle denkbare culturen en perioden. Torenhoge pagoden stonden tegen gedrongen bakstenen huisjes met golfplaten dak aan gedrukt. Van een reusachtige zwarte obelisk liepen touwen ter ondersteuning naar een verschoten rood-met-witte circustent. Vlak bij het centrum van de stad stond een ongeschonden lijnvliegtuig, waarvan de enorme vleugels dienstdeden als dak voor wat kleinere huizen.

‘Waar komt dit allemaal vandaan?’ vroeg Wu.

‘Overal vandaan,’ antwoordde Vos. ‘Soms valt er iets door de kieren van jullie wereld. Vooral sleutels en sokken, maar ook grotere dingen. Schepen, vliegtuigen. Mensen. Er is ook wel eens een hele stad doorheen gevallen. En als dat gebeurt, komen die dingen hier terecht.’

Jaycee bukte zich om een afstandsbediening van zwart plastic op te rapen. Het ding was vies en nat, maar zag er vrij modern uit. De knopjes lichtten nog op toen ze erop drukte. Arlo zag al voor zich hoe de eigenaar van de afstandsbedie-

ning geërgerd tussen de kussens van de bank zocht en zeker wist dat het ding ergens moest zijn.

Maar het was er niet. Het was in de Lange Wouden.

‘Dit is Valpad,’ zei Vos. ‘De stad van de verloren dingen.’